

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 134.

Tiende Session.

35te Møde.

Torsdagen den 19de November.

(Fortsat.)

Ploug (fortsat): Naar en Arbeids-herre opfordrer sine Arbejdere, en Laugs-oldeemand eller Oldgesel sine Laugsbrødre til at underskrive et saadant, er det Noget, man ikke altid tager sig saa overordentlig nær at undersøge; derfor er det ikke altid sagt, at Hver og Een har læst, eller i alt Fald forstaaet, hvad der saaledes underskrives. Altsaa, jeg troer ikke de 15,000 Underskrifter bevise særdeles Meget overfor et andet Factum. Dersom den Bevægelse, man taler om, virkelig var saa stor, — den er jo udgaaet her fra Kjøbenhavn — saa maatte vel under denne Sags Forhandling og især i de sidste Dage, da der efter de 15,000's Forstikring jo handles om at omstøbe Aarhundreder gamle, næsten guddommelige, Rettigheder, og at ødelægge Tusinders Belfærd, — saa maatte vel vore Døre være beleirede af tætte Mæsker, der med mørke Blikke lyttede efter hvert Ord for Næringsfriheden. Se Dem om, mine Herrer! De ville finde nogle saa rolige Mænd, og saaledes har det været hele Tiden. Dette tyder just ikke paa, at der er nogen saa stærk Agitation tilstede. Naar man seer nøiere til, vil man finde, at en vis Corporation, nemlig Laugsoldeemandene, vissefelig er meget ivrig for at bevare Laugsrettighederne, og det af den gode Grund, at deres personlige Interesse er nær forbunden med Laugsvesenets Bestaaen; og dertil kan man føie flere Andre, hvis Interesse ogsaa hænger sammen hermed.

Ja, det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad) leer; jeg skænker ham denne Latter; jeg leer igjen ad hans Forslag. Hvis Forsamlingen gaaer ind paa hans Ansøgnelse, at de 15,000 mene det ganske alvorligt, saa ville disse ikke stilles tilfreds, fordi Tiden for Frihedens Indtræden bliver udsat fra 1857 til 1867. Dette er falskt. Der vil, naar Forslaget forkastes, vedblive at være nogen Bevægelse i 5 Aar; men, naar Loven først er traadt i Kraft, vil Bevægelsen være forbi. De Herrer ville derimod holde Bevægelsen ilive endnu i 10 Aar. Jeg siger, at dertil er der slet ingen Grund eller til overhovedet at pige en Tomme fra, hvad der efter vor Overbeviisning er rigtigt. Vi kunne umulig vide, hvilke politiske Momenter og Factorer der kunne gjøre sig gjældende i Løbet af 10 Aar. Der er ikke noget saadant arithmetisk Forhold imellem Lovudkastet og Forslaget som imellem 10 og 5; jo længere vi udsatte Tiden, desto mere udsatte vi Lovens Skæbne, og, som den ærede Minister har yttret, vi holde Bevægelsen paa en dobbelt Maade vedlige, ikke blot derved, at vi udsatte den endelige Reform, men derved, at vi tillige indføre en ny Tingenes Tilstand i de sidste 5 Aar. Forslaget er altsaa efter min Overbeviisning saa upolitisk som vel muligt. Naar man ærligt vil Friheden — og Ingen er berettiget til at antage, at Noget her vil Andet — bør man ikke lade sig aflede derfra i den Hensigt at være skaansom. Naar man efter 17 Aars Forhandlinger og 4 Aars Forberedelse beslutter at indføre en meget begrændset Frihed, saa maa Tiden dertil dog vel være kommen, saa maa man dog vel siges at være lempelig og skaansom. Vil man endnu efter-